

Szalézi Értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

104.évf. 1. szám 2006. február

DON PASCUAL CHÁVEZ
A CSALÁD AZ ÉLET BÖLCSŐJE
A szeretet Názaretből jön

DON BOSCO PEDAGÓGIAJA
a XXI. században
Családiasság

EMLÉKEZÜNK
P. Antal János SDB

A „CSALÁDI” ALBUMBÓL
Válogatás

A SZALÉZI KINCSESTÁRBÓL
Don Bosco nagybőjti
jóéjszakátja

FÓKUSZBAN: Don Bosco
Pedagógiai Szakkollégium

Hírek a szalézi világból - Hírek a magyar tartományból

FÓKUSZ

„SALESIANUM”

Don Bosco Keresztény Pedagógiai Szakkollégium

Egyetemista kollégiumot nyitnak a szaléziak? Hát nem a szegényebb gyerekekkel, a szakmunkásokkal foglalkoznak elsősorban? Don Bosco nem az utcáról szedte össze gyerekeit? Talán már a szaléziak is az elitnevelés könnyebb útját választják?

Többen tettek fel ehhez hasonló kérdéseket, mikor a tartomány 2003 januárjában megnyitotta felsőoktatási kollégiumát. A kérdezők azonban elfelejtették, hogy Don Bosco nem csak az utcagyerekekkel foglalkozott, és a szalézi hívások sem elsősorban közülük kerültek ki; sőt azt is, hogy Don Bosco pedagógusok nevelője volt, és ezt ma megélni ugyanúgy lehet szalézi feladat: a jövő nemzedékek alakítójának nevelése.

Pontosan ezt a feladatot vállalja fel a Don Bosco Szakkollégium: már felnőtt fiatalembereket kísér el az úton, hogy társadalmat formáló, pedagógiai érzékkel és tudással rendelkező, Don Bosco-i lelkesületű keresztények legyenek. Kollégiumunk tehát az ide jelentkező, elsősorban pedagógusnak készülő fiúk "otthona", emberi, szakmai fejlődésük színtere. Olyan diák-„otthon”, amelyet Don Bosco szellemiségének megfelelően a fiatalok világa iránti nyitottság, a hátrányos helyzetű fiatalok problémáinak középpontba állítása és a vidám, közösségi légkör jellemez. A pedagógiai készségek és tudás fejlesztését segíti a tanulmányi program. A jó légkörnek nem mond ellent – sőt azt segíti –, hogy komoly feltételei vannak, mind a bekerülésnek, mind a bennmaradásnak a kollégiumban. A fiúktól komoly munkát várunk el.

A tanulmányi program azonban nem marad meg a kollégium határain belül. Don Bosco mindig úgy képzelte el és alkotta meg házait, hogy azok élénk kapcsolatba lépjenek környezetükkel, egy kisugárzó központ szerepét töltsék be. Kollégiumunk azzal igyekszik ilyen központtá válni, hogy az ún. Szakmai Szerdák tanulmányi előadássorozatát megnyitja mindenki előtt. Sokan jönnek is, főleg egyetemi hallgatók és pedagógusok – nem csak vallásos közegeből! – az előadásokra. A program gerincét elsősorban a hivatalos tanárképzésből kimaradó tematikák, problémák alkotják, mint hátrányos helyzet, beavatás, tanulási sajátosságok, szabadidő-pedagógia.

Don Bosco azoknak a fiúknak a közösségéből, akikkel szemben nagyobb követelményeket támasztott, hivatásokat várt. Ezzel mi is így vagyunk. Úgy tűnik, az Úr megáldja munkánkat, mert az első szalézi aspiráns már jelentkezett a kollégiumból, és talán lesz(nek) majd más(ok) is...

Koblencz Attila/Mészáros György

A kollégium honlapja: <http://salesianum.tk>

Kedves Szalézi Munkatársak! Kedves Olvasók!

A karácsonyi ünnepekör bezárult, így hát jó időre vége az ünnepeknek. Ez azonban a szaléziaknál nem így van! Alig fejeztük be a szép karácsonyi ünnepeket, januárban máris kezdjük intézményeinkben, plébániáinkon a lázas felkészülést a szalézi ünnepekre. Gondolok itt Laura Vicuña, Szalézi Szent Ferenc és Bosco Szent János ünnepére.

Mint mindig, az idén is fényesen és nagy örömmel ünnepelték iskoláink, intézményeink Atyánk, Bosco Szent János mennyei születésnapját. Szerencsés vagyok, mert alkalmam volt több helyen is részt venni a fiatalok és a hívek ünneplésében. Valóban igaz: Don Bosco él! Él ma is a mi kis magyar hazánkban, intézményeinkben! Él a szaléziak, a munkatársak és a Don Bosco-tisztelők szívében. Csodálatos, hogy egy szent, aki több mint 100 éve halott, mennyire közel van hozzánk, mennyire aktuális életének kisugárzása korunkra. Örömmel és meglepődötten láttam, hogy a mi fiataljaink számára is van mondanivalója, és úgy hiszem, fiataljaink megértik őt. Don Boscóra különösen jellemző a vidámság és az élet szeretete, ezért is áll olyan közel a fiatalokhoz. De ha mélyebben tanulmányozzuk életét, meglátjuk, hogy Don Bosco tudott követelni is tőlük, pontosan mivel szerette a fiatalokat. Áldozatot, lemondást, önmegtagadást kért és várt el tőlük, és ő maga is jó példával járt elől ezen a téren. Előttük járt, és a fiatalok követték őt. Jó volna, ha nem csak a vidám, a gyerekekkel játszó Don Boscót ismernénk meg, hanem az egész embert formáló szentet.

Miért mondom ezt Önöknek, kedves munkatársak és Don Bosco-tisztelők?

Mikor e soraimat olvassák, már egészen közel lesz a nagybőjt időszaka. És mit jelent, vagy kellene jelentenie számunkra a nagybőjtnek? Az elcsendesedés, a magunkba szállás, a bűnbánat idejét. Ez az időszak arra

szolgál, hogy komolyan vegyük keresztény életünket, törődjünk lelki életünkkel.

Don Bosco példát mutat nekünk ezen a téren is. Tudott követelni a fiataloktól, figyelmeztetni őket lelki üdvösségük jelentőségére. Nem nagy dolgokat kért tőlük, nem engedte meg fiainak a test sanyargatását, csupán azt kérte, hogy teljesítsék mindennapi feladataikat és törődjenek a lelkükkel.

Mit jelent ez számunkra? Tőlünk sem kíván az Isten nagy dolgokat, rendkívüli cselekedeteket, hanem a mindennapi élet komoly, felelősséggel teli megélését kéri, kis önmegtagadásokat és áldozatokat. Tudjunk egymásnak megbocsátani, egymást elfogadni, időt szakítani embertársainkra, a hozzátartozókra, észrevenni, mire van szükségük, lemondani kedves ételünkről, a kívánt cigarettáról, kikapcsolni az annyira szeretett tévét és hasonlókat. Ugye, kis dolgok ezek, mégis nagyon nehéz őket teljesíteni! Hát ezeket próbáljuk meg gyakorolni, és így megfékezni vágyainkat, kívánságainkat. Ez által lesz számunkra áldásos a nagybőjt, és így lesz valóban hasznos a nagybőjt időszak.

Ne elégedjünk meg azonban azzal, hogy mi így iparkodunk megélni a nagybőjtöt, hanem tapintatosan törekedjünk rá, hogy gyermekeink, unokáink is megérezzék és megértssék a e szent negyven nap üzenetét, és ők is igyekezzenek a bűnbánat idejét jól megélni.

Végül kívánok mindannyiuknak lelki-ekben gazdag nagybőjti időt és boldog, kegyelemmel teljes húsvéti ünnepet!

*P. Havasi József SDB
tartományfőnök*

150 MARGIT
MAMA 150

A CSALÁD AZ ÉLET BÖLCSŐJE A szeretet Názaretből jön

Ebben a 2006-os évben a családról fogok írni. Margit mama halálának 150. évfordulójához kapcsolódóan – aki Don Bosco és az ő valdoccói fiainak az édesanyja is volt – felkértem a Szólézi Család minden tagját, hogy fordítson különleges gondot a családra, „mely az élet és a szeretet bölcsője, és az emberibb emberré válás helye”.

Margit mama halálának az évfordulójához a *Familiaris Consortio* (II. János Pál apostoli buzdítása) kiadásának 25. évfordulója társul. Kettős alkalom kínálkozik tehát, hogy a családra fordítsuk figyelmünket, amely a legfontosabb intézmény minden egyes személy, az egész társadalom és az Egyház számára. A családot ma olyan kulturális és társadalmi tényezők fenyegetik, melyek alapvetően veszélyeztetik szilárdságát. Néhány országban veszélybe került a törvényhozás részéről is, mely kikezdi természetes szerkezetét, mi szerint a család egy férfi és egy nő házassági szövetségen alapuló közössége. Az év folyamán majd beszélek mindazon elemekről, melyek a családot alkotják, de most úgy gondolom, a legalkalmasabb a Názáreti Családdal kezdenem. Hiszen egyrészt az elmúlt karácsonyi időszak is ezt a családot idézte fel számunkra, másrészt az továbbra is minden család mintaképe marad, mivel az Isten Fia megtestesülésével egészen osztozni akart az emberi történelemben, egy család tagja lett, ahol növekedhetett, mint **istenember**. A Szent Család tehát a mi példaképünk.

Szeretném felidézni azt a **jelentőségteljes evangéliumi jelenetet, amikor a 12 éves Jézus a templomba látogat**, mert ebben a szövegben jó néhány érdekes „*made in Nazaret*” családi stratégiát találunk. A történet összeköti a Jézus gyermekkorával és

nyilvános működésével foglalkozó evangéliumi részeket, ahogyan a serdülőkor a gyermekkor és a felnőttkor közötti összekötő kapocs. Ez ennek a kornak az első jellegzetessége: az ember már nem gyermek többé, de még nem is felnőtt. Nem kényelmes helyzet ez, sem a gyermeknek, sem a szüleinek. A legfontosabb rag a történetben a *’-vel’*. Jézus a szüleiével együtt vesz részt a személyes és vallási élet legfontosabb eseményeiben, és itt valamiféle összeütközés jön létre az első és a negyedik parancsolat között. Jézusnak az Atya akaratát kell cselekednie. Ez a saját életterv keresésének, kialakításának ideje. Szembe kell nézni és „meg kell oldani” ezt az időszakot. Aki ezt elmulasztja, egész életében serdülő marad, ingadózó, ambivalens személyiség. De ez az örömteli felfedezés és a valóság kifejezett elfogadásának időszaka is. Krízist inkább a szülőknek jelent, akik nehezen engedik el gyermeküket, és szenvednek, mert a legtöbbször nem tudják, hogyan segítsék őt. Ám a saját hivatás kérdése az első olyan probléma az ember élete során, amellyel egyedül kell szembenéznie.

Fontos tanítás rejlik itt Szent Lukács evangéliumában. Jézus és szülei dialógusa kérdésekből áll. „Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Látod, atyád és én aggódva kerestünk...” „Miért?... Nem tudtátok, hogy Atyám dolgaiban (házában) kell lennem?” Jézus pedagógiájának a titka abban áll, hogy leggyakrabban kérdőjeleket használ, és csak rendkívül ritkán felkiáltójeleket. Sajnos a szülők, a tanárok, a lelkipásztorok sokszor épp az ellenkezőjét teszik. Még Máriának sem könnyű megérteni. Az elválás mindig nehéz. Serdülő gyermekeinkre **szimpátiával kell tekintenünk, és komolyan meg kell**

Gyermekemért

Atyám, jó Istenem!
 Taníts meg belátnom,
 hogy gyermekem
 nem az én tulajdonom.
 Hadd növekedjék és fejlődjék úgy,
 ahogyan Te gondoltad, tervezted.
 Nehogy útjába álljak.
 Ne engedd, hogy eltakarjalak Téged!
 Amen.

Allqvist Britt G.

hallgatnunk őket. Ebben az időszakban - jobban, mint bármikor máskor - a „figyelem stratégiája” a legcélravezetőbb: meghallgatni, megfigyelni, igyekezni megérteni, felfogni a ki nem mondottakat, a sorok között olvasni. A gyermekeinkkel, és nem a gyermekeinknek kell beszélnünk. József és Mária nem hagyják magára Jézust, hiszen a szülőknek nem kell kilépniük a gyermekek életéből akkor sem, ha ők eltávolodnak. Jelen kell lenni életükben és meg kell védeni őket. És ha alkalom adódik rá, akkor meg kell őket ölelni erősen: „füstölögnek” majd, de valójá-

ban tetszeni fog nekik. Kevés, de fontos dologra van szükségük: társaságra, mert egyedül érzik magukat; tevékenységre, mert elunják magukat; biztonságra, mert félnek a világtól, melyet meg kell hódítaniuk, és párbeszédre, mert oly sok dolog van még, amit nem tudnak. A fiatalok formálását, alakítását is velük együtt kell véghezvinnünk; igyekeznünk kell bevonni őket a folyamatba: „Jézus azután visszatért szüleivel Nazáretbe, és szívesen engedelmeskedett nekik.”

Fontos, hogy megbecsüljük őket, és vívjuk ki megbecsülésüket. Ehhez nyugalomra, komolyságra és tiszteletre van szükség. A serdülő helyes önbecsülésre tehet szert, ha érzi, hogy értékesnek tartják. Kell, hogy némi autonómiával rendelkezzen, és minimális önellátásra kapjon lehetőséget. A megbecsülést nem lehet színlelni, a bizalomban és a növekvő felelősségadásban nyilvánul meg. Nagyon jó, ha a kiskamasznak különféle, akár kényes megbízatásokat adunk; ha rábízunk a saját szükségleteire fordítható pénz kezelésének a felelősségét, és ha elismerjük a jogát arra, hogy maga válassza meg és ápolja barátságait, szabadidős foglalatosságait, sportszociális tevékenységeit. **Bátorítsuk őket!** A serdülők valójában szegények, kevés „vagyonukat” csak az álmok jelentik, s ezek széttagolásában oly sokan lelik örömeiket. Mutassátok ki elégedettségeteket és örömtöket, ha a gyermekeitek valami jót tesznek: ebben a korban a dicséret megerősíti az érzelmi kötelékeket! **Imádkozzunk velük!** Sok serdülő elhagyja hitét, mint a gyermekkor maradványát: a szülők feladata megértetni velük, hogy a hit nem cumisüveg, hanem felnőttként megélt erő. **Bocsássunk meg nekik!** Jó mindig nyitva hagynunk az ajtót. A tévedés az ő mindennapi kenyerük. Tanulniuk kell szüleiktől, akiknek pedig sohasem szabad elfelejteniük, hogy ők is voltak serdülő fiatalok valaha.

*Don Pascual Chávez egyetemes rendfőnök,
 (Bollettino Salesiano 2006/1)*

Szaléziban minden egy kicsit más

A Don Bosco Pedagógiai Szakkollégium életéből

Gyuri atya 2005. májusában elhívott Óbudára, hogy megismerjem „új otthonomat” és az ott lakókat. Az épületet többekévé ismertem, de kíváncsian vártam, miként fogadnak az egyetemisták.

A buszon végigpergett előttem, hogy az alapkő letételénél azt gondoltam: Havasi atya már megint nagy fába vágta fejszójét, és amikor a Tartományfőnökség és a „Salesianum”- kollégium új épületében Don Bosco napon először járhattam, azon morfondíroztam: az előbb említett fejszét nem emberi kéz irányította, olyan szép lett minden. Álomban sem gondoltam, hogy megadatik nekem az, hogy itt dolgozhatok. És mégis! Hazajöttem...

A kollégisták nagy része, öt óra után kezd hazaszállingózni az egyetemről. Úgy határoztam tehát, hogy hétfőn és szerdán benn alszom a koleszban - bár alvásról nem beszélhetünk, hiszen egész éjszaka kiélhetem régi pedagógusi mániámat: beszélgethetek a „gyerekekkel”. Jól esett, amikor tudatosult bennem, hogy el- és befogadtak. Ezt jelzi egy mindenki által elfogadott jelkulcs: ha nyitva van az ajtó, bárki bejöhethet. Igyekszem, és tényleg úgy érzem, hogy a három saját „kisfiam” mellett van 36 „nagyfiam”.

Minden erőnkkel azon vagyunk, hogy családias légkör vegye körül az itt la-

kokat. Ezért nemcsak a rendház, hanem ők maguk is rendkívül sokat tesznek. Így az általuk szervezett hétfőnkénti tánc- és a keddi film-klub sok érdeklődőt vonz

Hétfő este a szalézi rendtársakkal közösen tartjuk esti imánkat. Jó együtt látni időset és fiatalot, érezni a közösség erejét és azt a lelkiületet, amely betölti a kápolna falait. A többi napon a fiúk vállalják a hagyományos Don Boscó-i jóéjszakát elmondását.

Azt gondoltam (és be kell vallanom rosszul), hogy a mai katolikus egyetemista ifjúságtól viszonylag távol áll a sport. Legnagyobb meglepetésemre és örömömre ennek ellenkezőjét tapasztaltam, ezért megalkult és heti két alkalommal edzést tart a kollégium focicsapata, a Salesianum FC, mindig tömve van a csocsó-szoba és a tartományfőnök atya segítségével most kialakított kondi-terem.

A hallgatók nemcsak szórakoznak, hanem szakkollégiumi, tanulmányi feladatokat is teljesítenek, természetesen felsőoktatási kötelezettségeik mellett. E tanulmányok a modern pedagógiai felfogásoknak megfelelően és elsősorban egyéni tanulást segítő tevékenységekből állnak. A kollégisták előadásokon, gyakorlatokon vesznek részt, s ezekről beszámolót is kell készíteniük a megadott szakirodalmak felhasználásával. Az év során a két tanulmányi hétvégén csoportosan dolgoznak föl bizonyos pedagógiai témákat.

Az idei tanév első félévében tanulásról, tanításról igyekeztünk ismereteket szerezni, a második félévben a szabadidő-pedagógia áll érdeklődésünk középpontjában. A tanulmányi hétvége pedig a félév csúcspontja volt, szinte együtt lélegzett az egész közösség, mindenki kivette belőle a részét a krumplipucolástól a hajnali tűzriadóig, a beavatási szertartástól a mirotanításig.

A kollégium elő akarja segíteni a kollégisták pedagógiai gyakorlattal való találkozását is, ilyen lehetőség például az Óbudai Szalézi Rendházhoz tartozó oratórium tevékenységébe való bekapcsolódás. Itt a fiúk segítenek a házi feladatot elkészíteni, korrepetálnak, nyelvet tanítanak.

Örvendetes, hogy többen vannak már olyanok, akik a kollégium életébe, mint külső tagok kapcsolódnak be, nem itt laknak, de a közösség életének szerves részei, alakítói.

A cikk kapcsán kértem a fiatalokat, hogy mondják el véleményüket a koleszról. Meglepődtem, hogy ez a rendkívül kritikus korosztály mennyire pozitívan nyilatkozott:

–Úgy gondolom, hogy Budapesten nincs még egy ilyen jó körülményekkel rendelkező kollégium, mint a mienk. Ám ennek ellenére én mégsem ezért szeretem. Van egy különleges vonzereje, ami magához láncol. Nagyon sokat kapok a kollégiumtól. Lelki ajándékok folyamatos áramlását érzem. Nagyon sok értékes beszélgetést folytatunk, mely segít egymás és a nagybetűs ÉLET megismerésében.

–A legtöbb kollégistársammal olyan viszonyban vagyok, hogy bármit megtennék értük. Olyan, mintha testvérek lennénk. Együtt étkezünk, együtt tanulunk, együtt szomorkodunk, és együtt örülünk. Együtt játszunk, együtt hülyéskedünk, és együtt imádkozunk. Amikor egy régi kollégista visszajön nosztalgiázni, olyan mintha egy régen látott testvér egyszer csak hazajönne. A nagyobb ünnepeken és a tanulmányi hétvégéken a közös ebéd egy nagy családi asztalhoz hasonló, amit harminchat testvér és az értünk és a kollégium működéséért dolgozó, minket szerető atyák ülnek körül. Ha két szóval kellene megfogalmazni, hogy mit jelent számomra a kollégium, az otthon és család szavakat mondanám.

Mivel is lehetne lezárni ezt a rólunk szóló cikket, mint azzal, hogy természetesen

várunk továbbra is mindenkit, aki érdeklődik az itt folyó munka után, vagy lakóként szeretné megismerni az itteni életet. Várjuk a nagylelkű támogatásokat is, mert a kollégium fenntartása nem könnyű feladata a tartománynak, és a fiúk közül is többen rászorulók, akik nem tudják a teljes kollégiumi díjat kifizetni.

Koblencz Attila

SAKMAI SZERDÁK

Nem csak pedagógusoknak!
19 óraker várunk minden érdeklődőt!

Február 22. Ifjúsági korszakváltás és a fiatalok szabadidős tevékenységének megváltozása

Előadó: **Dr. Gábor Kálmán** tudományos főmunkatárs, Felsőoktatási Kutató Intézet Ifjúságkutató Csoportjának vezetője

Március 8. Szabadidő-pedagógia

Előadó: **Dr. Trencsényi László** egyetemi docens, ELTE PPK Neveléstudományi Intézet

Március 22. Don Bosco szabadidő-pedagógiája: az oratórium

Előadó: **Mészáros György** kollégiumi szakmai főmunkatárs, PhD-hallgató, ELTE PPK, Neveléstudományi Intézet

Április 5. Szabadidős tevékenységek az iskolában

Előadó: **Koblencz Attila** kollégiumvezető, volt iskolaigazgató

Április 26. A szabadidős nevelés különböző útjai és lehetőségei

Kerekasztal-beszélgetés: szabadidő-pedagógiai szervezetek, egyesületek, intézmények képviselőivel.

A szalézi munkatárs profilja

Don Bosco áttüzesedett ifjúságmentő akciójába be akarta vonni szinte az egész világot. Először azt a „világot”, Valdoccót, ami torinói szűkebb otthonát képezte, majd a piemonti egységet, amely Torinót körülvette, bevonta nemzetét, Európát, és végül világmisszióvá terebélyesedett. Ott, Don Bosco szívében, a fiatalok lelki inségében, a fiatal ambiciózus pap elgondolásában és elhatározásban megszületett a szalézi mű. Boldog emlékű Don Egidio Viganò rendfőnök úr, alapító atyánk hatodik utóda így beszél a *szalézi teremtéstörténetről*: „Kezdetben volt az ifjúság számára megelőlegezett lelkipásztori szeretet Don Bosco szívében. Ebben a szívben felismerhetjük kristálytisztán az egész Szalézi Család eredetét.” És hadd tegyem egyidejűleg nyomatékosan hozzá: mindennek a lelegején, a Don Boscó-i szeretet kezdetében ott volt Margit mama, az ő első munkatársa, az első *szalézi munkatárs*, a szalézi családias atmoszféra motorja.

Munkatárs? Kartárs, kolléga, támogató, jótévő, szociális munkás, együttműködő, kivagy besegítő? Nem! Szalézi munkatárs! Mi tesz valakit szalézi munkatárssá, ki lehet az? Aki (nem szerzetesként) elsődleges állapotbeli kötelessége mellett szívügyének tekinti az ifjúság elfeledettebb rétege életkörülményeinek jobbá tételét, megélhető, foglalkoztatási, szellemi és lelki szinten egyaránt. Egy nagy lelkiségi család öntudatos, a szent alapító által kívánt, és ezért elhanyagolhatatlan része. Talán egyetlen szerzetesrend lelkiségéhez, tevékenységéhez sem kapcsolódik egy ennyire céltudatos harmadrend, amelynek közös pontja, lelke, szíve az Isten („kontempláció”: lelkiség) és az ifjúság („akció”: tevékenység) iránti elkötelezett szeretet - egyedi Don Boscó-i lelkülettel. Ez tesz mindenkit szalézivá. Mindenki kiveheti ebből a maga módján, „testre szabottan” a részét: imával, szervezéssel, ötletekkel, beszélgetésekkel, sporttal, együttgondolkodás-

sal stb. Egy lenszál önmagában nagyon gyenge, de ha sokat összefogunk, úgy erős kötéllé lehet belőlük - mondja Don Bosco, amikor mozgalmát **belső** (szerzetesek) és **külső** (szalézi) munkatársak egységére építi. A szalézi munkatársak lelkiségének alapja a keresztségi fogadalom, az ezzel járó megszentelődés és küldetés kibontakoztatása ígérettel elköteleződve, apostoli módon és a szalézi munkatársi szabálykönyv útmutatása alapján. Tehát nem csupán barát, nem jótévő, nem szociális munkás, hanem elkötelezett, küldetést végző személy a világban: otthon, a munkahelyen, a rokonságban, a baráti körben, a klubban, és egyéb különböző csoportokban. Elsősorban ott, ahol maguk a fiatalok élnek. Így illeszkedik a Szalézi Család tevékenységébe.

Don Pascual Chávez, jelenlegi rendfőnökünk három hangsúlyos jelszót jelölt meg a munkatársak számára: egység (egységes szalézi identitás, „együtt mozdulás”), növekedés (képzés), együttműködés (erőforrások összeillesztése). Az éves vezetői találkozók mindhárom szeretnék szolgálni. Tevékenységi területeink, de akár problémáink megosztása is tanulságosan hat ránk. Február végén Don Stjepan Bolkovac, a szalézi rend központi munkatársi megbízottja érkezik hozzánk három napra, hogy felmérje a munkatársi helyzetet, lelkesítsen, és ösztönzést, lendületet, ötleteket adjon a fejlődésre. Fél napon keresztül együtt erősödhetünk vele elköteleződésünkben a tartományfőnökségen. Május 20-án a Szalézi Család szentkereszti zarándoklata - reményeink szerint - egyben egy nagy lelkesítő és lelkierő-merítő munkatársi zarándoklatnak és találkozóznak is számít majd, augusztus 10-től 13-ig pedig a munkatársi lelki elmélyülés kötelező alkalma tölt be hasonló szerepet.

P. Csány Péter SDB,
munkatársi megbízott

Don Bosco pedagógiája a XXI. században

Családiasság

Ahogy a sorozat első cikkében megígértem, egy külön írást szeretnék szentelni a családiasság Don Boscó-i fogalmának. Különösen aktuális ez most, hiszen a 2006-os évre szóló szttrenna a családot állítja figyelmünk középpontjába. Az előző két cikk témájától eltérően a családiasság kétségtelenül olyan fogalom, amit nagyon gyakran hallunk a Don Boscó-i és szalézi pedagógia kapcsán. Talán pont ezért jó tudatosan áttekintenünk, mit is jelent a sokszor emlegetett kifejezés.

Mint mindig, most is Don Bosco tapasztalatából kell kiindulnunk. Ez esetben azonban nem csak felnőtt, nevelői tapasztalata számít, hanem nagyon lényeges gyermekora, a család, amelyben felnőtt. Fontos tény, hogy a kis Bosco János nem teljes családban nőtt föl. Édesapja korán meghalt, ráadásul az otthoni légkör sem volt jónak mondható bátyja miatt, akivel úgy megromlott a viszonya, hogy édesanyja fájó szívű javaslatára el is kellett otthonról mennie 12 évesen. Nem csoda, hogy Don Bosco mindig kitárt szívvel fogadta azokat a fiatalokat, akik nehéz otthoni körülmények közül jöttek. Ha látjuk a nehézségeket János életében, akkor a másik oldalon azt is tudnunk kell, mi segítette abban, hogy ezek ellenére azzá legyen, aki. Édesanyja, Margit mama a báty ellenére is elfogadó légkört tudott otthon teremteni János számára, és határozott szeretetével zseniálisan egyszerre volt az elvárásokat megtestesítő („apai”) és a feltétlenül elfogadó („anyai”) szülő. Ezért fejlődött Bosco János egészséges, érett személyiséggé apa nélkül és korai negatív tapasztalata ellenére.

Nem véletlenül tekintjük nem csak Don Bosco, de valamiképpen a Megelőző Módszer „szülőjének” is Margit mamát, hiszen később fia ebből a családi tapasztalából merített, mint nevelő. A családban meg-

élt jót meg akarta tapasztaltatni a fiúkkal is. A családi légkör gyógyító tapasztalatában részesítette őket, mely begyógyította a negatív élmények okozta sebeket.

De mit is jelent a családiasság? Miben különbözik a valódi családi léttől? Mitől „csak” családias? Don Bosco intézeteivel kapcsolatban természetesen nem lehet *családi* életről beszélni – már a létszám miatt sem –, és arról sincs szó, hogy egy az egyben a család mintáját vette volna alapul, mikor megalkotta nevelő művét, hiszen ez sok száz gyerekkel lehetetlen. Don Bosco a család néhány tulajdonságát próbálta átültetni intézményeibe. Ez egyrészt saját kettős (pozitív-negatív) tapasztalata alapján volt számára fontos, másrészt mert tudta, hogy ha a család az emberré nevelődés alapvető, természetes színtere, akkor minden pedagógiai környezetnek abból kell ihletet merítenie.

A család legfontosabb jellemzői, melyek olyan fontosak az emberré növekedésben: a melegség, az összetartozás megtapasztalása, a személyesség és a kapcsolatok fontossága, valamint a feltétlen elfogadás, de a serkentő elvárások támasztása is. Egy jó családban fontosak vagyunk egymásnak. Nem választottuk egymást, és mégis szeretjük, elfogadjuk. A család közösségén belül nem formális viszonyok vannak. Don Bosco nagyon jól látta azt, amit a mai pedagógia is megerősít, hogy a formális jellegű intézmény nem tud igazán növekedést segítő nevelést nyújtani, mert az eredeti közösségben-családban való fejlődés alapvető elemei torzulnak benne.

Ennek felismerésnek fontos következményei vannak a neveléssel foglalkozó intézmények számára. A szalézi iskola, kollégium stb. más, mint egy hagyományos intézmény. A nevelőknek mindent meg kell tenniük, hogy a formális jellegű, intézmé-

nyes kereteket átalakítsák, vagy legalább mérsékeljék a nagy létszám, a külső és belső szabályozás miatt szükségképpen jelenlévő formalizálódást. A szalézi intézetek elsősorban közösségek, ahol nagy szerepet kell, hogy kapjon: a jó légkör kialakítása, a személyesség, az emberi kapcsolatok, az összetartozás élményeinek előmozdítása. A játék, a vidámság, az ünnep, a szabadidő ezért is nyernek mély pedagógiai jelentőséget a szalézi nevelésben, s nem maradnak pusztán kikapcsolódást jelentő események. Ezek ugyanis a családiasság légkörét teremtik meg, amely sokkal hatékonyabban tudja a gyermeket, fiatalot formálni. Ez azt is jelenti, hogy a szalézi intézmény, szemben azzal a képpel, ami sokakban él pl. az iskolával szemben: olyan hely, ahol jól is érezzük magunkat. Fontos azonban hozzátennünk, hogy mindez nem a megfelelő erőfeszítés kiiktatását, valamiféle szabályok nélküli felfordulást jelent. A család a biztonság és a normák tanulásának helye is. Csak nem mindegy, ezeket hogyan tanuljuk meg. Don Bosco szerint ez a normatanulás leginkább a személyes kapcsolatok által mehet végbe. Ezért mit sem ér a kiváló oktatás, a jól szervezett iskolai élet, ha közben hiányoznak a gyerekek és tanárok közötti valóban személyes, szeretetet hordozó kapcsolatok.

Don Bosco összetartozó, családias közösségét, mint az úton együtt haladók csoportját látta. Mai kifejezéssel élve: egy tanuló szervezetet képzelt el és valósított meg, vagyis egy olyan közösséget, amelyben mindenki alakul, fejlődik, tanul, és ebben egymást segítik a tagok. S itt a tanár vagy a lelképásztor sem kivétel. Ahogy a szülők és a gyerekek között megvannak a szerepbeli különbségek a családban, úgy természetesen ez esetben szintén más a pedagógus és a fiatal szerepe, de mégis közös úton haladnak, és a tanár is tanuló, néha pedig a tanuló is tanár. Ennek elfogadásához a tanárnak helyes öniróniára van szüksége, ami Don Boscóból nem hiányzott. A jó humor általá-

ban is elengedhetetlen a családiassághoz. A konfliktusok feloldásában szintén döntő szerepe van. Talán sokszor elfeledkezünk túl komoly pedagógiai intézményeinkben a humor meghatározó szerepéről. Emlékszem rá, gyerekkoromban mi azokat a tanárokat szerettük legjobban, akik magukon is tudtak nevetni, és a „piszkálódásainkat” szintén határozott humorral „szerelték le”.

Kimeríthetetlen téma a családiasság, és itt csak néhány pontját tudtam fölmutatni. Befejezésképpen néhány tanulságot még fontos hozzátenni a fentiekhez. Ha a családiasság gyógyító tapasztalat, akkor hihetünk abban, hogy tudunk olyan nevelői környezetet teremteni, ami a családbeli esetleges negatív élményeket legalább részben ellensúlyozni tudja. Azt is látnunk kell, hogy nem szabad megbélyegeznünk a sokszor emlegetett nem teljes (csúnya szóval) csonka családokat. Don Bosco is ilyenben nőtt fel, a családi légkör ezekben is megteremthető. Hiszen a család is lehet családias, és nem családias. Amit Don Bosco megélt, alkalmazható a családra. Sajnos a családi kapcsolatok szintén formálissá, rutinszerűvé válhatnak, és legfőképpen elveszhet a meleg, összetartó légkör. A szülőknek újra és újra meg kell maguktól kérdezniük, hogy néha – talán pont a normák megtanítása jegyében – nem feledkeznek-e meg erről az alapról, a „család családiasságáról”.

Ha pedig a család az emberi növekedés, emberibb emberré válás alapvető helye, akkor erre nem csak a gyermeknek van szüksége. Mindannyian ilyen közegben tudunk valóban növekedni egész életünkben. S ez nem csak a családra igaz. A közösségeink (plébániai, munkahelyi stb.) akkor segítik leginkább a felnőtt tagjaikat is emberileg, ha minél jobban igyekeznek családiasak lenni. Íme Don Bosco koncepciója és gyakorlata ismét messzire mutató tapasztalatnak bizonyul.

P. Mészáros György SDB

Rómában jártam

Január közepén Rómában, az olasz, spanyol és portugál tartományok megtartották szokásos, két káptalan közötti kiértékelő találkozójukat. Az eddigiekhez képest újdonságnak számít, hogy ezúttal abból a két országból is (Albánia és Magyarország) külön képviselőt hívtak meg, melyekben a nővérek száma még nagyon csekély, és ezért az olasz tartományokhoz tartoznak. Így ért engem az megtiszteltetés, hogy Magyarországot képviselhettem.

Az értékelő visszatekintés eredményeként további célokat tűztünk ki magunk elé a következő Egyetemes Káptalanig, melyeket néhány pontban így lehetne összefoglalni:

-még szorosabb együttműködés a világiakkal; nem csak a munkát kell velük megosztani, hanem az ideálokat, a lelkeséget, életünket is;

- mint nevelő közösség, tanúságot kell hogy tegyünk Krisztus szeretetéről mély, hiteles emberi kapcsolatokkal;

- bátran forduljunk a még szegényebb fiatalok és családok felé, és életünkben újítsuk meg a megelőző nevelési módszert;

- közös felelősségvállalással és a kommunikáció kultúrájával egy újfajta vezetési stílust valósítsunk meg.

Volt szerencsém személyesen találkozni egyetemes előljáróinkkal és mindkét egyetemes tanács számos tagjával. Don Pasqual Chávezt az egész magyar Szalézi Család nevében üdvözöltem. Nagyon örült, és szeretettel viszonzta az üdvözetet.

Másik felejthetetlen élményem, hogy a találkozó után volt még lehetőségem elmenni a Szent Péter bazilikába, és meglátogatni II. János Pál pápa sírját. Itt sokakért imádkoztam, de különösen is a magyar Szalézi Családért és a magyar fiatalokért.

Sr. Lovas Anna FMA

Elhunyt rendtársaink

P. Szak Kálmán
 áldozópap
 2005. november 28-án,
 életének 89. évében
 Székesfehérváron halt meg.

Szak Kálmán atya 1916. május 3-án született Kerkaszentmiklóson. Szombathelyi rendházunkban ismerkedett meg Don Boscóval, és kérte, hogy követője lehessen. 1933-1934-ben novícius volt Péliföld-szentkereszten, majd asszisztens Esztergom-táborban, Rákospalotán és Visegrádon. Teológiai tanulmányait 1941-ben kezdte meg Péliföld-szentkereszten. A véres háború miatt csak 1947-ben részesült a papság szentségében: a vértanúhalált szenvedett Meszlényi Zoltán Lajos püspök szentelte pappá június 22-én. Ezután Esztergom-Kertvárosban volt hitoktató 1950-ig, a rendek feloszlataáig. A veszprémi egyházmegye szolgálatára vették fel, ahol Nagykanizsán, majd Nagyatádon és Kiszgöriben volt káplán. 1956-1957 között egy évig plébános Somogytárnócán, majd ismét káplán Vörsön és Zircen. Utolsó állomáshelye Keszthely volt. Itt 1964-1984-ig szolgálta nagy buzgalommal az Urat és a rábizott híveket. 1984-ben betegsége miatt nyugalmazását kérte. Hosszú időn keresztül volt a székesfehérvári papi otthon lakója. Kálmán atyát 2005. december 7-én temették Keszthelyen.

A halál egy adósság, amit le kell törleszteni, de utána mindenért, amit Urunk Jézus Krisztusért viseltünk el, gazdagon meg leszünk jutalmazva. (SPS 324)

Aki sok jót tesz életében, a halálakor is minden rendben lesz. (MB XVIII. 863)

Don Bosco

T. Matesz Károly
 szerzetestestvér
 2005. december
 14-én, életének
 92. évében hunyt
 el Óbudán.

Szeretett Karcsi bácsink 1914. szeptember 23-án született Ácson, buzgó keresztény családban. Miután megismerte Don Boscót, 18 éves korában fedezte fel szerzetesi hivatását, és döntött a szaléziak mellett. Szombathelyi rendházunkban volt jelölt, majd 1933-ban kérte felvételét a szalézi noviciátusba. Első fogadalomtétel után Szombathelyen és Gyulán tevékenykedett, közben többször is katonai szolgálatot kellett teljesítenie. 1940-ben örökfogadalommal kötelezte el magát Don Bosco útján végleg az Úr Isten szolgálatára. A kegyetlen háború őt sem kímélte: ismét katonai szolgálatra rendelték, a Don-kanyarba. 1943. augusztus 20-tól hazakerül, és óbudai rendházunk kántoraként szolgál. A mindenki által nagyra becsült és szeretett Karcsi bácsi így 1943-tól haláláig lakója óbudai házuknak! Mivel kántori, kórusvezetői szolgálatot teljesített, a rendek feloszlataása után is itt maradhatott, és énekével, zenéjével, életével dicsérte az Urat kis kápolnáinkban. 1990-ben, amikor a szaléziak visszatértek, lelkesen és alázatosan kapcsolódott be a közösség életébe. Hosszú éveken át emelte az istentiszteletek áhitatát egyéni, képzett és gondozott hangjával, és az orgona bűgő, dicsőséges szavával. Csak az utóbbi években vált meg ettől a feladatától, de jelenlétével, vidám lelkületével nagy szolgálatot tett a szalézi közösség mindennapjaiban.

Kedves rendtársunktól 2005. december 28-án vettünk búcsút az óbudai temetőben.

P. Antal János SDB (1929-1967)

1906. május 7-én – tehát 100 évvel ezelőtt – lépte át Antal János Cavagliában (Olaszország) a szalézi intézet küszöbét, ahol magyar gyerekek tanultak és készültek a szalézi életre. 1926-ban a kivirágzó magyar szalézi közösség, mint magyar vizitátória kivált az osztrák tartományból. Nagyban hozzájárult ehhez a fiatal Antal János, aki hosszú idő után visszatért hazájába.

Hiszem, hogy nekünk, mai magyar szaléziaknak, akik a jelent és a jövőt építjük, ismernünk kell elődeinket, akik bátran vállalták az elindulás nehéz feladatát. Ezek közé tartozik az első magyar szalézi tartományfőnök, Antal János.

1892-ben született Csőszön (Veszprém megye) buzgó keresztény családban. Szüleitől és testvéreitől sok szeretetet és igaz keresztény tanítást kapott, így nem csoda, hogy korán megérett lelkében a papi és szerzetesi hivatás csirája. Egy buzgó káplán révén megismerte Don Boscot és úgy döntött: őt akarja követni. Ezért elhagyta otthonát, amit igen szeretett, és Cavagliába ment a magyar szalézi intézetbe.

A jó Isten kitűnő tehetséggel áldotta meg, gyorsan elsajátította az olasz nyelvet, majd a szép latin nyelvet is. Ezért előljárói hamar felfigyeltek rá és különböző feladatokkal bízták meg. A fejlődésnek indult spanyol szaléziakhoz küldték, így kitűnően elsajátította a spanyol nyelvet is. 1919. június 14-én szentelték pappá spanyol földön, majd 1920-ban ismét itthon találjuk. Az I. világháború utáni nehéz időkben kellett beállnia a magyar szalézi munkába. A nyergesújfalui gimnáziumunk tanára, majd a péli földszentkeresztii hittudományi főiskolánk igazgatója lett. Meginduló óbudai intézetünk igazgatója, a rákospalotai ház alapítója és a tartományfőnöki ház idetelepítője. Ezek után

nem csoda, ha a főelőjárók őt bízzák meg a magyar szalézi tartomány vezetésével. Tartományfőnöksége alatt tartományunk hirtelen fellendülést élt meg. Nevéhez kötődik a rákospalotai Szalézi Don Bosco Nyomda megalapítása és kivirágása. De az ő vezetése alatt nyíltak meg rendházaink Mezönyáradon, Mosonmagyaróváron, Balassagyarmaton,

Gyulán, Borsodnádason, Pestszentlőrincen, Nagybányán (Románia). Még elsorolni is sok ezeknek az alapításoknak a sorát. De nem csak a házak gyarapodtak, a rendtársak sorai is állandóan növekedtek.

Aztán jött a II. világháború. A nehéz időkben is nagyok mutatkozott Antal János. Rendházainkat megnyitotta az üldözöttek előtt, akik itt otthonra találtak. Ezért nem egyszer zaklatták a rendtársakat, sőt sokszor bántalmazták is. Antal Jánost is elhurcolták és bántalmazták. Életét az akkori pápai nuncius mentette meg.

A véres háború után nagy lendülettel kezdett hozzá az újjáépítéshez és az új házak alapításához. Ekkor nyíltak meg a szalézi házak Cegléden, Miskolcon, Sajóládon és Tanakajdon. Ezek után nem csoda, hogy egészsége felörlődött. Előljárói Torinóba hívták, ezért 1948-ban elhagyta hön szeretett hazáját és a magyar tartományt. A megérdemelt pihenés helyett azonban új feladatokat kapott. Dél-Amerikába küldték tartományfőnöknek, majd az Egyetemes Káptalan megválasztja őt a rend lelki igazgatójává. Így egy magyar szalézi a szalézi világ elsői közé került. Az egész világ megismerte a magyar Antal Jánost! A kis parasztfiúból elismert ember lett.

Ma büszkén tekintünk első magyar tartományfőnökünkre, emlékét őrizzük szívünkben és törekszünk követni példáját.

P. Havasi József SDB

A „családi” fotóalbumból

Válogatás a központi Don Bosco ünnepen készült felvételekből

Olyan ez, mint egy zárándoklat: találkozunk jókor reggel és elindulunk együtt. Bár nem hosszú az út, ami előttünk áll, de a forgalom miatt sosem lehet tudni... hogy időben ott legyünk. Gyors létszámellenőrzés, rövid fohász, útközben még felvesszük azokat, akik csatlakoznak hozzánk. Ahogy megérkezünk, már a parkolóban megkezdődik az örömteli üdvözlések sora. Az óbudai rendház nyitott ajtóval, fűtött szobával vár. És a sok ismerős...

Igaz, hogy egy szalézi házban és intézményben sem mulasztják el, hogy megemlékezzenek a szent rendalapítóról, de a központi ünnepségre az egész országból érkeznek vendégek. Ilyenkor együtt örvendezik az egész Szalézi Család: szerzetes papok, testvérek és nővérek, világiak és természetesen a fiatalok. Idén az óbudai Szalézi Tartományfőnökségen január 28-án ünnepeltük Don Boscónak, az ifjúság atyjának és nevelőjének égi születésnapját.

Lengyel Erzsébet

A szentmise keretében egy csepeli testvérpár, Semegi Ágnes és József tett munkatársi ígéretet. Családjukban ők már a harmadik nemzedék, aki ígérettel köti magát a szaléziakhoz - szüleik és nagyszüleik is szalézi munkatársak.

Az öt éve alapított Don Bosco-díjat idén Németi Sándorné, a szalézi fenntartású intézmények gazdasági felelőse kapta, aki több éve odaadó munkával szolgálja a tartomány érdekeit

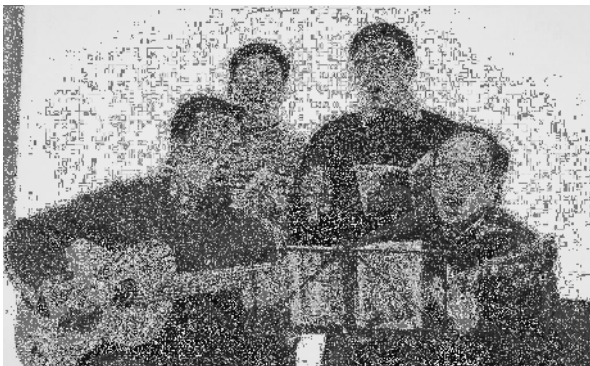
Együtt ünnepelt velünk Msgr. Ludwig Schwarz linzi szalézi püspök Ausztriából.

Lux Ambrus igazgató nem csak képes bemutatót hozott Kazincbarcikáról, hanem egy csapat vidám gyereket is.

A Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola zeneszámmal és rövid jelenettel, a Don Bosco Pedagógiai Szakkollégium lakója mesteri klarinétjátékkal örvendeztette meg a közönséget.

Fülöp Tibor szavalatával, a vietnami szaléziaiak vidám énekükkel emelték a műsor hangulatát.

A nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középskola kórusát P. Kukuczka Robert vezényelte.

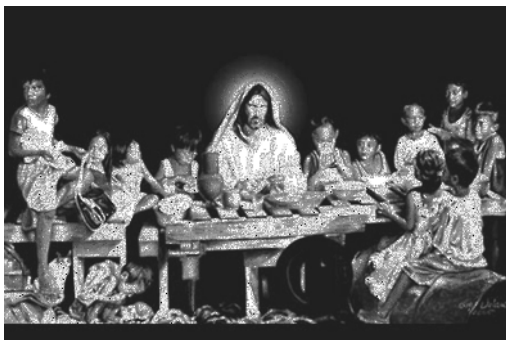
Hírek a szalézi világból

Olaszország: a szaléziak a legaktívabb hívők az interneten

- Ez derül ki abból a felmérésből, amelyet decemberben végeztek el, és január 5-én tett közzé a jól ismert olasz napilap, a "La Repubblica". Marco Politi írásában a FIDES-re, a vatikáni Evangelizációs Kongregáció statisztikai adataira hivatkozik, melyekből az derül ki, hogy bámulatosan megnövekedett a katolikus honlapok száma Olaszországban: az 1997-ben regisztrált 243-ról 2005. decemberében több mint 10 000-re. A vallásos témájú honlapok között első helyen vannak a szaléziak, őket a ferencesek követik. Ez a statisztika egybevág II. János Pál pápának 2002. május 12-én, a Kommunikáció 36. Világnapján nyilvánosságra hozott üzenetével: „Internet: az Evangélium hirdetésének új fóruma. Ezért a keresztény közösségnek gyakorlati utakat kell keresnie, hogy segítsen azoknak, akiket az interneten történt első kapcsolatfelvétel után a számítógép virtuális világából a keresztény közösség valóságos világába kell átvezetnie.” (ANS Róma)

Fülöp-szigetek - A remény asztala, amikor a szörnyek megelevenednek

- Aki a napokban végigsétál Manila legszelebb, legforgalmasabb utcáján, az Edsa úton, annak nem kerülheti el figyelmét a Nagyszeminárium magas falán az Utolsó vacsora monumentális falfestmény, mely feltűnően különbözik az eddig látottaktól. Emlékeztet ugyan a hagyományos megjelenítésekre, de a tárgyak és az alakok mások. Az asztal, amely mellett Krisztus ül, a nyomorvedben áll, és gyerekek veszik körül. A

művész, Joey Velasco, volt szalézi növendék így ír indíttatásáról: - A „Hapag ng pag-asa (A remény asztala) az én főhajtásom a számtalan utcagyerek előtt, akik megtapasztalják a rémálmokat fényes nappal, amikor a szörnyek életre kelnek: Krisztus szocio-kulturális képi megjelenítése, aki kenyeret oszt a nyomorvedben. Ezt az alkotást egyben a nagy szalézi műnek is ajánlom, mely nagyon közel áll a szívemhez. Don Bosco növendékéként néhány évig egy ifjúsági központban dolgoztam, és sosem felejttem el a szegénység és bizonytalanság arcát, mely felbőszítette országunk népét. A szaléziak megtanítottak bennünket arra, hogy Jézus nemcsak azért jött, hogy lelkeket mentsen, hanem hogy mindannyiunknak elhozza az élet áldásait. Ezzel a festménnyel az életadót akartam ünnepelni. A remény asztala reményt ad a sötétségben. A rozoga, hulladékfából ácsolt asztalra Isten Országáa erőt hoz, mert Krisztus előnyben részesíti a kicsinyeket. Egy mű, melyben a néző saját magára ismerhet, a festmény örökség a saját gyermekeim számára, hogy emlékeztesse őket a jótékonyaság, az emberszeretet és a könyörületeség értékére, mert az élet teljessége már a földön is elérhető a megosztás és az önátadás által. (ANS - Manila)

Megjelent Margit mama új életrajza

- A torinói Elledici Kiadó nemrég adta ki Teresio Bosco új kötetét, melynek címe "Margit mama, Don Bosco édesanyjának élete" (Vita di Mamma Margherita, la mamma di Don Bosco). Az új kiadványban ismét tapasztalhatjuk a szerző abbéli jártasságát, hogy történelmi személyekről egyszerű és megnyerő stílusban írjon, a tőle megszokott magas színvonalon. Az új életrajz emlékezés Don Bosco édesanyjára, mivel 2006. november 6-án lesz halálának 150. évfordulója. Az életrajz bevezetőjét Don Pascual Chávez írta, aki a Szalézi Családnak adott 2006-os sztrénában róla is megemlékezett, és egyben arra szólított, hogy megújított figyelemmel forduljunk Margit mama felé. Margit mamát az egész szalézi világ tiszteli, mint hősi erényekkel rendelkező asszonyt, aki már szinte ki is érdemelte a „boldog” címet. Teresio Bosco két szalézi történetíró, Pietro Stella és Francis Desramaut írásaiból merített ihletet, vala-

mint Fedele Giraudi, G. Battista Lemoyne és Giovanni Bonetti írásaiból. Már dolgoznak a könyv angol fordításán, azzal a szándékkal, hogy Margit mama még szélesebb körben ismertté váljon. (ANS Torino)

Guadalajarában, a mexikói tartományban több szalézi teológia-hallgató édesanyja jellegzetes öltözékben emlékezett meg Margit mama halálának 150. évfordulójáról.

„Csak a szeretet számít” - a Don Bosco Szaléziak új utakat kutatnak Dél-Afrikában az AIDS megelőzésére, nyíltan szólva a szexualitásról - A hallgatás halálos „Szerelmi dolgok” - a szerelem számít: ez a mottója annak a felvilágosító programnak, amit Johannesburg körzetében kínálnak fel a szaléziak a fiataloknak.

Nem egy romantikus vagy életidegen szexuális felvilágosításról van szó, hanem az AIDS konkrét legyőzéséről. A dél-afrikai fiatalok között tabunak számít a szerelemtől, a szexről és a saját testükről folytatott beszélgetés. Ez megnöveli az AIDS-fertőzés kockázatát. Nem csak a vírus halálos, hanem a társadalom hallgatása is. A „Szerelmi dolgok”-program katolikus önkéntese, a dél-afrikai Carla Cabrita (27) szerint a legjobb fegyver az AIDS elterjedése ellen az volna, ha megtörnének ezt a hallgatást. „Ezért alakítottunk ki a „Don Bosco”-nál egy külön stratégiát. Az ifjakkal 18 és 30 közötti, teljesen hétköznapi fiatalok dolgoznak itt. Nem száraz felolvasásokat tartunk, hanem valódi párbeszédet folytatunk. Sok fiatal

számára ez az első alkalom, hogy nyíltan beszélhetnek erről a témáról.” A program keretében olyan témákat vonnak bele, mint az emberi méltóság, megbízhatóság és hűség. A szaléziak meg szeretnék mutatni annak a lehetőségét, hogy a fiatalok az AIDS árnyékában is szép jövőt alakíthassanak ki az együttélésben. (kreuz.net)

Adriano Bregolin is vitte az olimpiai lángot a 2006-os Torinói Téli Olimpián

- Hosszú olaszországi útja során az olimpiai lángnak egy kivételes hordozója volt Torinóban: Don Adriano Bregolin, a szalézi rendfőnök helyettese. Az ötlet Torino város tanácsosától, Dr. Gavinótól származik, aki ezzel akarja kihangsúlyozni a piemonti város és Don Bosco szoros kapcsolatát. Számos egyéb jellegzetessége mellett a várost igen erős szálak kötik össze a szaléziakkal: Don Bosco kiemelkedik Torino XIX. századi nagy szentjeinek sorából. Február 9-én délután Don Bregolin Valdoccóban, a Szalézi Kongregáció és a Szalézi Család bölcsőjében vette át az olimpiai lángot, és a Cottolengo Intézettől a Don Bosco-építette Segítő Szűz Mária bazilikáig futott vele. – A vidám nézősereg lelkesedése nagy hatással volt rám. Nem gondoltam volna, hogy ekkora tömeg lesz az utcákon, köztük sok gyerek és fiatal, és jó volt látni a sok bevándorlót is. Nagy élmény volt, ami elfelejtette velem a futás okozta fáradtságot. Biztos vagyok benne, hogy Don Bosco is szívesen futott volna: vajon hányszor tette meg az utat a Cottolengótól Valdoccóig! – mondta Don Bregolin. Ezzel újra összekapcsolódott a szalézi mű és a sport, ahogy ezt Don Bosco, a széleskörű ifjúsági nevelés támogatója is akarta. (ANS Torino)

Hírek a magyar tartományból

Adventi lelki napok 2005.

Serdülők

Csoportvezetőként kicsit más szemmel, de ugyanolyan lelkiülettel vettem részt ezen a lelkigyakorlaton. Témánk a család és a hivatás volt. Hartai Gábor atya előadásából megfogott egy gondolat: "... a család olyan, mint egy pókháló, ha elszakítják az egyik szálát, az egész belemeg..." Ezen nagyon sokat gondolkoztam. A mai világban hány és hány olyan család él (ha ez családnak nevezhető), ahol a szülők elváltak? Ők milyen hivatást választottak maguknak? Ez a kérdés az utóbbi időben sokszor felmerül bennem. Választ még nem kaptam.

A csoportbeszélgetésen kicsit több időt szenteltünk a hivatásra. Érdekes kérdések vártak válaszra. Miért vannak olyan emberek, akik egyedül élnek és nincs hivatásuk? Talán félnek az elkötelezettségektől, a másik ember személyétől, a világ ügyes-bajos dolgaitól? Pedig ezt leküzdeni nagyon egyszerű lenne, csak meg kellene találni a helyes utat, amely nem más, mint a jó Isten. Egy rövid fohász is sokat segít. Nekem szokott!

Hidász Kata

Fiatalok

Ha arra a szóra gondolok, hogy advent, akkor eszembe jut a közeledő karácsony, az előkészületek, a nyüzsgés, hogy a lehető legszebben emlékezzünk a gyermek Jézus megszületésére. Adventben nem csak a lakást kell előkészíteni, és nem csak a külsőre kell energiát pazarolni. Ennél sokkal fontosabb, hogy lelkünket felkészítsük, és tiszta szívvel üljük meg Krisztus születésének misztériumát. Az eredményes felkészülés jegyében most is lelkigyakorlaton vehettünk részt Péli földszentkeresztben november második hétfőjén.

Don Pascual Chávez szolézi rendfőnök atya 2006-os sztrenája alapján, ami a családra helyezi a hangsúlyt, a hétvége jelmondata így hangzott: *"Családom arca és otthonom tekintete méltóságom óra"* A lelkigyakorlat témája is főként a családdal kapcsolatos kérdéseket járta körül. A nagy létszámú fiatalságot korcsoportokra kellett bontani, hiszen voltak köztünk felnőtt, családos emberek, és éppen csak végzős gimnazisták. Így egymástól elhatárolódva, de mégis szoros közelségben tudtunk beszélgetni a barátságról, szerelemről, családról. Az előadások és a kiscsoportos beszélgetések hozzásegítettek kisebb-nagyobb hibáink észrevételére. Elmélyedtünk magunkban, elméltünk... Mit teszünk helyesen, netán helytelenül, hol kell változtatni? Odafigyelünk-e barátainkra, vagy csak magunkat szemléljük? Milyen a bensőm... ki vagyok én? Ki az a személy, aki életem középpontjában áll? Akinek életem centrumában kell állnia, az

Jézus Krisztus. Ő a lényeg, rá kell figyel-nünk. Alkotnunk kell egy Krisztus-arcot, amire ha rápillantunk, méltóságunk örét látjuk benne magunk előtt! Helyet kell adnunk Krisztusnak barátságainkban, kapcsolatainkban, családjainkban. Az esti szentségimádás, és az „adventi út” (hasonlóan a kereszttúhoz, stációkra épül, ahol egymással mély gondolatokat osztunk meg) segített abban, hogy kialakulhasson bennünk egy Krisztus-kép, amit lassan formálhatunk magunkban.

Köszönöm Ábrahám Béla atyának, hogy ismét részt vehettünk a lelkigyakorlaton, és méltóképp felkészülve ülhettük meg Szentkarácsony ünnepét!

Széles János

Pécsi karácsony

Az adventünk nagyon szép volt, a rorátékon többen együtt voltunk a csoportból, néha még 2-3 gyerek is. A „Szálláskeresés” is jól sikerült: 15 családnál és 3 templomba voltunk hivatalosak. Utoljára egy önkormányzati képviselő házában jártunk, aki annyira meghatódott, hogy rögtön felajánlott a csoportnak minden segítséget. Remélem, hogy nem felejt el bennünket! A nyugdíjas klubunk karácsonyi műsorán is előadtuk a jelenetet, plébánosunk nagyon meg volt velünk elégedve. A Dunántúli Naplóban megjelent rólunk egy cikk ezzel kapcsolatban, ami felkeltette a város érdeklődését Don Bosco és a napközink iránt. Többen érdeklődtek, hogy lehet számunkra eljuttatni adományt. Múlt héten egy utazási iroda törzsközönségének kellett előadást tartanom, a héten pedig egy lelkeségi csoport kért, hogy ismertessem velük Don Boscót, a szaléziakat, a napközinket, s hogy kerültem én mindebbe bele. Mindkét helyen 30-50 létszámú hallgatóság előtt. Összeszedtem minden rendelkezésemre álló propagandaanyagot, és ezeket sokszorosítva osztottam az előadásokon, azzal a kéréssel, hogy ha megérintette őket Don Bosco személye és a napközink, tegyék meg

értünk, hogy naponta elmondanak egy rövid kis imát. Az első csoport egyöntetűen vállalta, a másodikban meg még inkább bízom. Így Don Bosco ünnepére talán sikerül 100 imádkozót összegyűjtenem.

S hogy mi adta az erőt (vagy Ki)? Pont tíz évvel ezelőtt "szerettem bele" Don Boscóba, s ez egyre erősebb lesz, egyre határozottabban érzem a „viszonzást”, de a "követelést", biztatást, útmutatást, sőt a dorgálást is!

Mezey Klára

A Rám-szakadéban jártunk...

Ázsiai rendtársaink gözerővel tanulják rendkívül szép, de számukra embertpróbáló nyelvünket. Emellett természetesen segítenek az óbudai rendház munkájában és néha arra is van lehetőségük, hogy szabadidejükben ismerkedjenek hazánk tájaival. Így jutottak el Dobogókőre és a Rám-szakadéba. India és Vietnam trópusi éghajlatú ország, 30C fokos átlaghőmérsékletekkel, így valóban nagy élményt jelentett nekik térdig érő hóban, fázva kapaszkodni a vadregényes Rám-szakadék vaskorlátaiba, létráiba.

Koblencz Attila

Karácsony Szombathelyen

Az adventi készülétek elmúltával idén is nagy várakozással néztünk a karácsonyi ünnepkör elé. Sejtettük, hogy a lelkipásztori munka teszi ki elfoglaltságaink nagy részét, és magunkban szorítottunk azért, hogy az Istenre és az emberi kapcsolatok elmélyítésére is legyen meg a kellő idő.

A belső öröm, amit a Megtestesülés adhatott, már ott bujkált bennünk, mint valami kitörésre váró, forró lávafolyam. Az ember álma ilyenkor – gondolom – úgyis az, hogy a szeretteit kellőképpen megajándékozza a szeretet mindent elsöprő áradatával. Ez az érzés teszi egyedivé minden Karácsonyunkat.

Jött a templomdíszítés, amit Szombathelyen, Újperinten és Sorokmajorban is nagy lelkesedéssel végeztek. Jómagam a sorokmajori előkészületekben vettem ki leginkább a részem, és nagy öröm volt látni az emberek készsége, minden közönyt és fáradtságot elfeledő hozzáállását, pedig ilyenkor bizony otthon is sok a tennivaló ... A Betlehemet Szombathelyen Ágh Ernő, egyháztanácsunk elnöke, Sorokmajorban pedig a fiatalok (Linda, Anna, és Betti) készítették nagy hozzáértéssel. Éva néni pedig egyenesen a sütőből hozta később a frissen készített sütemények első darabjait, mondván; „Atya, a gyermekeinek sütöttem. Nekem is van ugyan, de magának több akad. Jól fog esni nekik.” Nagyon köszönöm, valóban jól esett!

Időközben azt is megtudtam, hogy Bősze atya hogyan dobálta meg az idős néniket Vashosszúfaluban a ministránsaival. Annak is van már jónéhány éve, de nem felejtették el, hogy az idős Ilonka néninek pontosan a szájába dobta a hógolyót. „Azannyát plébános úr! Mi'csinál! Hát nem eltalált!” - volt Ilonka néni későbbi válasza.

Mondhatnánk, szokásosan telt minden. Ez látszólag így is van, de a barátibb, testvéribb hozzáállás még szebbé tette karácsonyunkat. Fiataljaink eljátszották a pásztorjátékot, mi, papok, elvégeztük az éjféli miséket, és egy

picit jobban örültünk mint tavaly. Azt hiszem, mindig ez a „picivel” növekvő öröm visz egyre közelebb az Újszülötthöz.

Karácsonyi ünnepkörünkbe esett egy jó kis rock koncert, melyen fellépett az Edda, az Ossian, és a Lord. Mint „Metálatyának” külön öröömre szolgált, hogy a fiatalok nálam gyülekeztek. 17 órakor indultunk, mintegy húszan, hogy jól érezzük magunkat. Remek volt a hangulat, és nagy megtiszteltetés számomra, hogy a szülők rám merték bízni a gyermekeiket. Nem maradtunk sokáig, de este az ágyba dőlve újra eszembe jutott, hogy ez a nap sem telt el értelmetlenül. Fiatalok között lehettem, ami számomra valóban az életet jelenti.

Év végi hálaadásunkkor megtudhatták a testvérek az elmúlt év statisztikáját, ugyanakkor felhívtuk a figyelmet azon dolgokra, belső változásokra, amelyek számokkal nem mérhetőek. A jövő legnagyobb feladata pedig leküzdeni az elmagányosodást, amely oly nagy méreteket ölt napjainkban. Tetteink, szavaink mindig fontosak, ahogyan a Lord is vallja; „Egy jó szó csodat tehet, a jó szó életben tart.”

...és hála az első sorban ülő barátainknak, gyakran hallom a szombathelyi rádióban a Zoli atyának küldött dalokat.

Elnézést, hogy ennyire szubjektív beszámolót állítottam össze, de talán olyan szeretettel olvasták, mint ahogyan én írtam.

Mindenkinek boldog, és az elmagányosodástól mentes 2006-os esztendőt kívánok a szombathelyi szaléziak nevében is.

P Márkus Zoltán SDB

Így is lehet!

Iskolánkban, a kazincbarcikai Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kollégiumban, az Unilever Magyarország. Kft. Jégkrém Üzletág 20 munkatársa és menedzsere egy napot töltött el Végh Mártával és kollégájával, akik a Maholnap Alapítvány képviselőjében létrehozták ezt a találkozást.

Ez még nem lenne különösebb hír. Azonban azzal a céllal jöttek, hogy úgy fejlesszék saját munkatársi kapcsolataikat (vagyis csapatépítést folytassanak), hogy közben egy általuk kiválasztott intézményben karitatív jellegű tevékenységet végezzenek.

Ennek keretében - miután festő szakos diákjaink előkészítették a terepet - kifestették iskolánk tornatermét és folyosóját. Ezenkívül 13 tuját ültettek, és kertet rendeztek. Minden eszközt, alapanyagot, valamint a növényeket is ők vásárolták meg számunkra, közel 700.000 Ft értékben. Adományukat még két kondicionáló géppel „fejelték meg”, amiket a kollégiumunkban kialakított kondi teremben helyeztünk el. Ezeket azóta is használgják erejük teljében lévő diákjaink.

Az anyagi támogatás mellett jelképes értéke is van ennek az eseménynek: egy multinacionális cég, nevezetesen az Unilever, mely azontúl, hogy anyagilag segít különböző intézményeknek, fontosnak tartja, hogy munkatársai karitatív fizikai munkát végezzenek egy iskolában, ahova számos olyan gyerek jár, akiket nem vesznek figyelembe sokszor még otthon sem. Jó volt látni tanulóinkat, amint jókedvűen dolgoznak együtt vezető beosztású emberekkel. Az unileveresek mintát adtak gyermekeinknek: önzetlen módon, jó hangulatban is lehet segíteni egymáson.

Köszönet az Unilever, immáron „Faültető és festő mesteroklevéllel” rendelkező dolgozóinak és a Maholnap Alapítványnak! Isten áldja őket!

Lux Ambrus, igazgató

FELHÍVÁS

Kazincbarcikai szakiskolánk házikönyvtárába

szívesen fogadunk a fiatalok számára érdekesnek és értékesnek ígérkező **ifjúsági, irodalmi, történelmi témájú könyveket, olvasmányokat.**

Leadható az óbudai tartományfőnökségen (nagyobb mennyiségnél kérésre a szállítást is vállaljuk), vagy más szolési érdekeltségű helyen.

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173. Telefon: (1) 453 22 80

Sztrenna-
magyarázat
(részlet)

A család: út, amely által az Isten Fia emberré lett

Mivel Isten emberré kívánt lenni, erre előbb egy családot kellett kiválasztania, egy édesanyját (vö. Lk 1, 26-38) és egy apát (vö. Mt 1, 18-25). Míg Isten a Szűzanya méhében lett emberré, addig a megtestesült Isten a názáreti család ölén tanulta az emberiséget. Hogy Isten megszülessen, anyára volt szüksége; növekedéséhez, Isten-emberré válásához viszont családra. Mária nemcsak az, aki megszülte Krisztust, hanem József mellett igaz édesanya is volt, aki a názáreti anyaházat olyan tűzhellyé alakította, ahol az Isten Fia "emberré fejlődhetett" (vö. Lk 2, 51-52). Épp, mert az Isten Fiának megtetesülése valóságos esemény, ezt követő fejlődése, érlelődése minden más emberi teremtmény természetes módján történt. Szüksége volt egy családra, amely elfogadja és örül neki, elkíséri, szereti; egy családra, amely együttműködik vele emberi személyisége összes dimenziójának fejlesztésében. Mind ezt e család egy olyan életterv segítségével viszi végbé, amely az egyéni képességek kialakulását és az élet értelmének ill. élhetőségének felfedezését segíti elő. Erről a szükség és nélkülözhetetlen feladatról - amelyet minden családnak fel kell vállalnia tagjai számára - tesz tanúságot Lukács evangéliumának egy részlete a názáreti család életének egy fontos eseményén keresztül: amikor a 12 éves Jézust megtalálják szülei a templomban.

Amikor anyja és apja meglátták őt, elcsodálkoztak, és édesanyja így szólt hozzá: - Fiam, miért tetted ezt velünk? Látod, atyád és én bánkódva kerestünk. - Miért kerestetek? - kérdezte. Nem tudtátok, hogy Atyám házában kellennem? De ők nem értették, hogy mit akart ezzel mondani. Akkor hazatért velük Názáretbe, és engedelmeskedett

nekik. Anyja szívébe véste ezeket a dolgokat. Jézus pedig növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt. (Lk 2, 48-52)

Ebben a szakaszban három értékes útmutatást találunk, amelyet a családnak meg kell fontolnia, hogy gyermekéből "tisztességes állampolgár és jó keresztény" válhasson. Ebből a szemszögből nézve egy komplett nevelési tervet fedezhetünk fel, ha a megtetesülés elvét szolézi módon értelmezzük. Először is nem jelentéktelen az a tény, hogy József és Mária egy olyan életkorban viszik el Jézust a templomba, amikor a felnövekvő gyermeknek meg kell tanulnia elfoglalni az élet által neki tartogatott helyet, követve azt a hagyományt, melyet szülei hite táplál és hordoz. Jézus családja a Törvény iránti engedelmissége és eleven hite szerint a Templomba vitte őt, annak ellenére, hogy Mária és József tudták: Ő az Isten Fia. Jézus isteni származása nem szabadította fel az általános zsidó kötelezettség alól, hogy Isten Törvényét figyelembe vegye: az Isten Fia az emberekkel szemben gyakorolt engedelmeségen keresztül tanulta az emberré válást.

Érdemes megemlíteni a szülők fiúkkal szemben tanúsított türelmes magatartását, aki a maga útjain Isten életére vonatkozó akaratát fürkészi. Jézus válasza a meglepetés érzését kelti, amikor így szól: "De hogy lehet az, hogy miközben arra tanítottok engem, hogy Istent Abbának (papának) szólítsam, itt és most az Ő akaratát keressem, amikor itt vagyok házában Bar Mitzvah-ünnepén, és arra hogy a Törvény teljesértékű fiaként mostantól az Atya akaratának teljesítésében éljem életem, akkor Ti arról kérdeztek: hol voltam, és miért tettem ezt?" (vö. Lk 2, 49).

Bár még nem egészen felnőtt, Jézus emlékezteti szüleit arra, hogy épp ők voltak azok, akik azt tanították neki, hogy Isten és az Ő dolga előbbre valóbbak a családnál és a család ügyeinél.

Végül megemlíthetnénk, hogy szülei értetlensége nem jelentett akadályt a fiú engedelmissége számára, aki visszatért velük Názáretbe. Jézus alávetette magát szülei tekintélyének, akik már nem tudták őt megérteni. Az evangélista így fejezi be, hogy míg "Mária megőrizte ezeket a dolgokat szívében" (Lk 2,51), Jézus "növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Isten és emberek előtt" (Lk 2,52). És itt találhatjuk Mária és József pedagógiai képességeinek legnagyobb elismerését. Ezt jelenti az, hogy a család otthonná és iskolává válik, az élet és szeretet bölcsőjévé, és ahol elsősorban el lehet sajátítani azt, hogyan legyünk „emberibb emberré”. Egy család az, ahol Jézus megtanult engedelmessé válni a Törvénynek, és elmélyült az emberi kultúrában; egy család az, amely megmutatta Jézusnak, hogy vágyát Istenre irányítsa és elsődlegesen Isten dolgaival törődjön. Bár tudta, hogy Ő az Isten Fia, mégis visszatért, hogy ember legyen az emberek között, és növekedjen "életkorban, kegyelemben és bölcsességben". Az Isten Fiának nincs szüksége családra ahhoz, hogy világra jöjjön – egy szűz által -, de család nélkül nem képes növekedni és érlelődni emberségében! Egy szűz szülte az Isten Fiát, de egy család készítette elő az emberség teljességére. Mi többet kellene még mondanunk a család szent értékeiről?

*Don Pascual Chávez SDB
(fordította P. Csány Péter SDB)*

A Szalézi Család 24. Lelkiségi Napjai

24. alkalommal rendezték meg Rómában a Szalézi Család Lelkiségi Napjait január 19-22. között. A világ minden tájáról 250 résztvevő találkozott, kötött szoros barátságot. Mogyoródról Italia de Felletti nővér, a magyarországi házak elöljárója és a Babicz munkatárs-házaspár, Óbudáról Nádudvari Géza testvér és Koblenz Attila pedagógiai igazgató képviselte hazánkat.

A tanácskozás kitűnő alkalom volt Margit mama 150. égi születésnapja évfordulójának, valamint Laura Vicuña napjának megünneplésére.

A konferencia középpontjában az idei sztretna állt: "Különleges figyelemmel forduljunk a család felé, amely az élet és a szeretet bölcsője, az emberibb emberré válás elsődleges helye."

Ezt a gondolatot előadások, valamint csoportos foglalkozások formájában dolgozták fel a résztvevők.

A teljesség igénye nélkül említenék meg néhány témakört, mely segítette a szerzetes atyákat, testvéreket, nővéreket, voluntáriákat, munkatársakat, érdeklődőket véleményük kifejtésében:

- A család, mint az Isten Fia emberré válásának egyik útja.
- A család és a szalézi lelkiesség.
- Becchi és Valdocco jelentősége az emberibb emberré válásban, Margit mama szerepe mindebben.
- A család, mint missziós terület.
- A család, a társadalom alapja és sejtje.
- A család válasza a jelenkor kihívásaira.

A nagy élményként megélt négy nap megerősített minket abban, hogy Don Bosco gondolatai aktuálisabbak, élőbbek, mint valaha. A társadalom minél szélesebb rétegeit kéne megismertetni a szalézi lelkiességgel, amely rendkívül jó alternatívát jelent a mai kor negatív kihívásaival, megnyilvánulásaival szemben.

Koblenz Attila

SZTRENNA 2006: "Különleges figyelemmel forduljunk a család felé, mely az élet és a szeretet bölcsője, az emberibb emberré válás elsődleges helye."

Don Pascual Chávez

A szalézi kincsestárból merítve Don Bosco egy nagyböjti jóéjszakája

Mikor Don Bosco fölment a pulpitusra, egy fiú odanyújtott neki két pénzdarabkát, amit az udvaron talált. Miután elcsöndesedtek, Don Bosco színlelt komolysággal azt mondta: - Száz fillér! Jó lesz az oratórium adósságainak kifizetésére.

Mondatát nagy nevetés követte. Ezután folytatta beszédét:

A pulpitus, ahonnan Don Bosco jóéjszakái elhangzottak

„...Először is holnap délután egy hosszú és szép sétára megyünk (nagy üdvrivalgás). Így van jól, hiszen szombaton, miután befejeződtek a szemesztervizsgák, az eső miatt nem tudtunk kimenni. Sőt, tudjátok mit! Helyette egy még nagyobb kirándulás tervét ötlöttem ki.

Szeretném, ha mindnyájan kiruccannánk, valóban mindenki az Oratóriumból, a legmagasabbtól a legalacsonyabbig, Don Boscótól

egészen a portásig, meg persze a szakácsig, aki megfőzi a makarónit (nevetés). Speciális konvojban megyünk: visszük a hangszereket, meg mindent, ami a vidámsághoz kell. Reggel, ahogy felkel a Nap, indulunk, és Lanzóba megyünk (újabb taps és elnyúló kiáltozás).

Az ilyen kikapcsolódás, kedves fiatalok, segít, hogy testünk felüdüljön és megerősödjön az év fáradalmi után. De nem csak ez ám a kirándulás célja; nem-nem! Mindazoknak a dolgoknak, amelyek felüdítik és megvidámítják a testet, az kell legyen a céljuk, hogy megkönnyítsék a lélek uralmát testünk fölött, s így az jobban tudjon szolgálni az Úr dicsőségére.

Ne engedjétek meg, kedves fiacskáim, hogy a test parancsoljon. A nagyböjt hátralévő második felében gyakoroljatok önmegtágadást, és vessétek alá a testet a léleknek. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy kemény önmegtágadást kellene gyakorolnotok: hosszú böjtökkel, önostorozással... Ó, nem! Ha akarjátok azonban, javaslok nektek néhány olyan böjtölést, ami korotoknak és állapototoknak megfelel. Olyan önmegtágadást, amelyet mindnyájan gyakorolni tudtok: vigyázzatok a szívetekre és az érzékeitekre. Órizzétek azokat! Böjtöltessétek meg az ördögöt azzal, hogy nem követtek el bűnt. Figyeljétek a külső érzékekre!

Böjtöltessétek a szemeiteket! A szemek jelentik az ablakot, amelyen keresztül belép az ördög a lélekbe. És mi hogyan akadályozhatjuk meg, hogy belépjen? Csukjátok be ezeket az ablakokat, amikor be kell csuknotok. ...Fékezétek meg a kíváncsiságotokat!

Böjtöltessük meg hallásunkat is azzal, hogy soha nem hallgatunk meg olyan beszélgetéseket, melyek megsértik a szép erényt, vagy zúgolódást szítanak valaki ellen, rosszat beszélnek valakiről: legyen az előljáró vagy a társatok.

Böjtöltessétek meg a nyelveteket! Ne mondjatok semmi olyat, ami botránkozást okoz, tartsátok vissza magatokat minden csípős szótól, utasítsátok el, hogy rosszat mondjatok bárkiről. Egyszóval semmi olyan beszélgetésben ne vegyetek részt, amiben nem lennétek benne, ha ott van egy előljáró is.

Böjtöltessétek meg a torkotokat is! Ne keressétek mindig a kívánatos ételeket, hanem fogadjátok el, amit épp elétek adnak.

Önmegtágadást gyakorolhattok úgy is, hogy elviseltek türelemmel néhány kellemetlenséget: egy kis hideget, egy kis meleget, panaszkodás nélkül. Tagadjátok meg magatokat, elviselve társaitok kisebb hibáit, a szobában vagy az iskolában adódó esetleges kényelmetlenségeket. Végül gyakoroljatok önmegtágadást azzal, hogy semmit nem

tesztek és mondtok, ami bármilyen módon a jó példa ellen való. Ha így tesztek, akkor mindez – bár kis dolgokról van szó – valóban mindnyájatok számára megfelelő, ártalmatlan böjtölés lesz, amely ugyanakkor pontosan azt éri el, mint amire a nagyböjti önmegtágadás szolgál. Ez a böjt segít benneteket, hogy legyőzzétek rossz hajlamaitokat, és érdemeket szerezzetek a lelketeknek.

Még egy dolgot szeretnék nektek tanácsolni: gyakran járuljatok buzgó szentáldozáshoz! Ha Jézust fogadjátok be a szívetekbe és ráadásul gyakran, olyannyira megerősíti lelketeket a kegyelem, hogy testetek kénytelen lesz engedelmeskedni lelketeknek.

Jó éjszakát!

*(MB XII, 142-144.o. részletek
fordította P. Mészáros György SDB)*

MÉLTÓ HELYET A SZENTKERESZTI EREKLYÉNEK!

Kedves Jótevők!

Krisztus keresztyét 350 körül találták meg, darabjait a világ minden tájára szétküldték, így került hazánkba is. A szentkereszti ereklye hitelességét 1735-ben igazolta XIV. Benedek pápa. Magyarországon csupán három Szent Kereszt ereklye létezik, és büszkék vagyunk rá, hogy az egyik Pélifyöldszentkereszten van.

Most becses kincsünknek, az ereklyének szeretnénk méltó helyet készíttetni. Olyan tárolóról álmodunk, ahol Krisztus keresztyének darabja állandóan a hívők szeme előtt lehet, de mégis védve volna.

Egy biztonságos tárolóhely elkészíttetése jelentős anyagi kiadást jelent a rendház számára, ezért kérjük, hogy aki teheti, nagylelkű adományával támogassa ezt a nemes célt!

Adományait várjuk a
Szalézi Rendház Bajót
 11740092-20015350
 számlaszámon.

Miután megvalósul az ereklye kihelyezése, minden elsőszebati szentmisét az adományozók szándékára ajánlunk fel.

P. Ábrahám Béla SDB igazgató
 és a pélifyöldszentkereszti szalézi szerzetesi közösség

Segítő Szűz Mária búcsú Péliföldszentkereszten május 20-án, szombaton a Szalézi Család zarándoklata és találkozója.

Központi gondolata az **ENGESZTELES**
Egész napos lelkesítő együttlétre szeretettel várunk mindenkit !

TAVASZI IFJÚSÁGI PROGRAMOK

Nagyböjti előzetes:

A család évében, 1994-ben II. János Pál pápa átszellemülten, a nyomtatott prédikációját félretéve odakiáltotta a nemzetközi családgálán a világnak:

"Család! Vagy, mert Isten azt akarta, hogy létezzél!"

A család, titokzatos élet és energiaforrás. Fedezzük föl, ismerjük meg a köztünk lüktető titkot a maga isteni mivoltában!

Hozzunk filmet, beszámolót, tegyünk tanúságot megélt családelményeinkről!

**Nagyböjti lelki napok serdülőknek
március 17-19.**

**Nagyböjti lelki napok fiataloknak
március 24-26.**

**Animátor-találkozó
április 21-23.**

Jelentkezni lehet Andrásfalvy János atyánál az sdb.szentkereszt@vnet.hu e-mail címen, a 20/823-3325 telefonszámon, vagy levélben a Szalézi Rendház, 2533 Bajót-Péliföldszentkereszt, Pf.3. postacímen.

P. Andrásfalvy János SDB
ifjúságpasztorációs
megbízott

A MAGYAR DON BOSCO SZALÉZIAK ÚJ TARTOMÁNYI PROGRAMJA

Lelkigyakorlat felnőtteknek!

„A szeretet és határozottság hangján”

Szalézi vezetésű lelkigyakorlat a család, nevelés és Don Bosco szalézi lelkesége iránt érdeklődő felnőtteknek

március 31- április 2. között
(jelentkezési határidő: március 28. kedd)
Vezeti: **P. Ábrahám Béla SDB**

Szeretettel várunk Péliföldszentkeresztre minden aktív korú felnőttet, aki a nevelés-növekedés összhangjának megteremtésére Isten segítségével keresi a választ, akár családban, akár oktatási intézményben. A lelkigyakorlat péntek délután 18 órától vasárnap 14 óráig tart.

Részvételi díj: 6500 Ft (teljes ellátás).
Jelentkezni lehet a szali.peli@invitel.hu e-mail címen, a 33/506-340 telefonszámon vagy levélben a Szalézi Rendház, 2533 Bajót-Péliföldszentkereszt, Pf.3. postacímen.

Májusi szentkeresztői búcsú

**Vigília május 6-án, szombaton
Búcsú május 7-én, vasárnap**

SZALÉZI MUNKATÁRSÁK LELKIGYAKORLATA

augusztus 10 - 13.
(csütörtök-vasárnap)

P. Ábrahám Béla SDB
igazgató

 **FÓKUSZBAN: Don Bosco
Pedagógiai Szakkollégium**

**FÓKUSZBAN: Don Bosco
Pedagógiai Szakkollégium**

Kiadja a Don Bosco Szaléziai Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 3500 példányban, belső terjesztésre
 Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173. Telefon: 453 22 80; e-mail: sdbung@mailbox.hu
 Felelős kiadó: P. Havasi József SDB, Szerkesztő bizottság: P. Csány Péter SDB, P. Mészáros György SDB
 Szerkesztő: Lengyel Erzsébet; e-mail: le@invitel.hu
 A címlapon: a misszióba érkezett szaléziai kirándulása a Rám-szakadéka
 Készült a dorogi Bohner Nyomdászmuhelyben, Felelős vezető: Bohner Ferenc, tel. 30/9408-328